

πραγματική αλήθεια. «Έλεγα απλώς: «Αυτό το σκληρό ξύσιμο δεν τή γράβαινε καλά, αυτό το ξέρο». Εκείνη ήταν μια λεπτή και ευαίσθητη φωνή, εκείνος ένας βίαιος όσο και δυνατός και στο σώμα και στην ψυχή άνθρωπος. Εκείνη ήθελε χάδια και όχι δύναμη. Χωρίς αμφιβολία, άμαρτωλος κάποιον άλλο. Ο βαρβάνος το ήξερε αυτό, αλλά το ήγειρετο εξ' αφορμής των δύο παιδιών του, τα οποία δεν έπρεπε να μάθουν τίποτε. Και τώρα, στις τελευταίες στιγμές της, θα την εκδιώχονταν άσφαλτος, επιποθίζοντάς την να ιδεί πριν πεθάνει τον άνθρωπο που αγαπούσε...» Έλεγα όμως απεύθυντας κι αυτή τη φωνή. Κάτι συνέβαινε βέβαια, κάτι άλλο έπρεπε στη θέση, να δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Το κατάλαβε όμως λίγο αργότερα.

Σας το ήλι κανείς; ρώτησα το γιαντό. Πράγματι, από απάντησης, Είχα έναν πελάτη, τον οποίο ποτέ ουδέποτε άλλοτε ο ίδιος ο βαρβάνος, λεγόταν Πέτρος ντε Κορένας. Είχαν περάσει κάπου δεκα πέντε μέρες από το θάνατο της βαρβάνος, όταν ο νέος αυτός ήθελε μια μέρα στην κλιμακή μου. Δεν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να καταλάβω ότι ή επισκεψή του αυτή ήταν προσχεδιασμένη. Μου παρακολούθησε για ντεκαήμερο, τις οποίες δεν είχα. Επέμεινε να συνομιλή μαζί μου, και όταν άκουα ή εξήτασες του τελειώσε, στο τέλος ανέφερε το όνομα της βαρβάνος Άλκις. Τότε καταλάβα πως δεν είχε έρθει ποτέ κι αυτό και μόνο, να γρά ποτέ σκοπό τάχα.

Ο γιαντός έκανε μια μικρή παύση, και έπειτα συνέχισε:

«Η επισκεψή αυτού του ανθρώπου εξαιολογήθη. Αντιλήφθη πλέον ότι προσκομίζετο επίμονα να συνάξει κάποις στοιχεία μαζί μου, να κατακτήσει την εμπιστοσύνη μου. Σχεγιά με προσκαλούσε σε κανένα γυναικί, ή στο θέατρο, στο θέατρο του. Έχω παρακολουθήσει τα πράγματα, περιμένοντας ιστορικιστικά να μου δοθεί τέλος μια εξήγηση. Σχεγιά-σχεγιά μάλιστα μια ιδέα σχηματίσθηκε μέσα μου: Ψωμί-σχεγιά ο Πέτρος ντε Κορένας ήταν το τρίτο πρόσωπο αυτής της σκοτεινής ιστορίας, ήταν ο φίλος της βαρβάνος. Έκείνο όμως που με σύγγριζε, ήταν ότι ο άνθρωπος αυτός εξαιολογήθηκε για τώρα ακόμη να συνδέεται με το βαρβάνο, να τον αναγνωρίζεται, να ηργαίει στο σπίτι του... Τι συνέβαινε λοιπόν; Ποιά ήταν ή αλήθεια;

— Είναι αληθινή περίπτωση να τη μάθο έπί τέλος, γιαντός, είτε με βοηθό ενάφηρον. Ένα πρωί, εξαιολογήθηκε ο γιαντός, πήγα να ένα σημείωμα του νέου. Μου έγραφε ότι ήταν βαρβάνος άρρωστος και με παρακαλούσε να πάω να τον ιδώ το γρηγορότερα. Πήγα άμέσως, γιατί προσπαθούσασα κάποιος λύσει του δράματος. Ήταν ξεπλωμένος στο κρεβάτι του, κατάντητος. Όταν ο έφηφτης του βγήκε από το δωμάτιο, ο Κορένας πέταξε απ' έπάνω του την κουβέρτα, και τότε είδα μια τρομακτική εικόμη που είχε στο πλευρό, κοντά στην καρδιά. Είχε δεχθή ένα μια σφαίρα, του οποίου τον θα τον ήμηνε στον τόπο, αν δεν λυθόσασα ποτέ λίγο της τελευταία στιγμή. Μά ή κατάστασι του ήταν πάντως άλεπτοσύνη. Μου ένεφε να πληρώσω περισσότερο, και μου είπε με αποστομική φωνή: «Γιαντός, για όσον τον κόπο, ήμια άσπιδος άρρωστος, για τον έφηφτη μου, έχω πληρωθή σε μια μονομαχία... Μου δίνετε το λόγο σας ότι αν σας πώ την αλήθεια, δεν θα την λητε κανένας...» «Αν μπορώ να σας έπισχεθώ τίποτε, αν πρόκειται για ένα έγκλημα, του απάντησα. «Α! Έξαινε τότε, δεν μπορείτε... Θα πεθάνω λοιπόν, χωρίς να μπορώ να ήπισχεθώ το παιδί στον μόνον άνθρωπο, που θα ήταν σε θέση να το προστατέψη...»

Το παιδί; Ποιά παιδί; ρώτησα το γιαντό. Ποιά παιδί; είπα ο γιαντός. Και έχω το ίδιο ανασητήριζε τότε. Μά από τη στιγμή που είδα ότι ετοιμάζοτο για μια άπροσάτητη βιασθή την όποια άπειλότερος ίσως κάποιος μεγάλος κίνδυνος, δεν μπορούσα πια να συγκρατηθώ, και το έδωσα την έπισχεσι που μου ζητούσε. Και τότε έμαθα την αλήθεια.

Ο δόκτωρ Νουαρό άναστήθηκε και συνέχισε: Ναι, ή άπόκλις μου ήσαν σωστές. Ο Πέτρος ντε Κορένας ήταν ο άρρατημένος της βαρβάνος. Ο Κοροσέγς είχε μάθει την άπασια της ανόμιαν του. Με ποιόν τρόπο, αυτό δεν το ήξερε ούτε ο Κορένας. Μά την είχε μάθει, και κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο. Έδωσε στο σπίτι του μια έστρη. Έκάλεσε όλους τους φίλους του και στο τέλος της χορτής, όταν ήμινε μόνος με τη γυναίκα του, ενώ έκείνη, ντυμένη πολυτελώς, τακτοποιώσε τα λουλούδια ενός βάζου, της είπαε δύο λόγια που την άφρασαν άπολιθωμένη. Της άποκάλεσε την προδοσία της, Εκείνη θέλησε να δικαιολο-

γηθή. Μά την άπολαξε άμέσως μέσα στα γερά του μπράτσια, την ληξε και την χορτήσε έπάνω απ' το άομημένο κρησπώλιο με τα ποιά κερία και, όταν το φόρησά της πήρε φωνή και ή άόλγες την τρανέγγου, της είπα: «Φανερώσε τώρα, αν θέλεις, ποιος ο έναφς, για να μάθουν και τα παιδιά σου ποιά είσαι!»

—Μά πως ο Κορένας, δεικνύω, έμαθε αυτήν την τρομακή σκηνη; Ήταν εκεί, παρακολούθησε κρυφίως κάποιος;

— Πως την έμαθε; είπα ο γιαντός. Μά δεν καταλαβαίνετε τον, ότι ή εκδιώξις του Κοροσέγς δεν θα ήταν τίποτος, αν δεν την έλεγε στον φίλο της γυναίκας του; Η έβδομάδες που περάσαν από τον τρομακό θάνατο της βαρβάνος, γρηγοροποιήθησαν καιά από τον Κοροσέγς, για να πείση τον φραγδό Κορένας, ότι δεν ήξερε τίποτε για τις σχέσεις του με τη γυνή. Έπειδίωσε τη συναισθητοσή του. Ήταν καλοκαίρι πια, και ένα βράδι, του πρότεινε να γυρίσουν περδι από τη λέσχη, μέσα από το δάσος της Βουλόνας. Και εκεί, σε μια έρημη δευδροστοχία, το άρταξε από το λαμπο το άσπαστο παιδί, το στρώωξε έπάνω στον κορμό ενός δένδρου, και άφού το έθετοσε να άκούση από το στόμα του όλην αυτή τη φρασιολογία διήγησε του θανάτου της βαρβάνος, του γυναικα μια σφαίρα στο στήθος και έφερε. Αυτό που είχε έτοιμοθάνατος, ο άιτοχος Κορένας, και πρόσθεσε: «Άφιστε με τώρα να πεθάνω, γιαντός, να φροντίστε για το παιδί μου...»

Ένώ τακτοποιώσε τα λουλούδια ενός βάζου...

Μά ποιά παιδί του; επανέλαβα. Ποιά παιδί του; Μά το δεύτερο από το δύο χορτοσάκια της βαρβάνος, το οποίο ήταν δικό του; Ήθελε ήσυχος, με την άποσχεσι που το έδωσα, να άγρωπώ για το τέκνο του. Κι έτσι έμινε ο γιαντός αυτού του δολοφόνου, πολυάνω ήξερα το διαπό του έγκλημη. Συναλίγη πολλές φορές στο σπίτι του, και ήμινε εκεί δίπλα του, όταν λήρουν πεθάνω κι αυτός. Τίποτα αυτό γάμνη του παιδιού, για να το έμβάλει. Μά, εντόχως, ποτέ ο Κοροσέγς δεν έποφράσθηκε το μυστικό της γεννήσιος αυτού του παιδιού. Άκαλούσε ποιά και τα δύο χορτοσάκια του, από μάλιστα το έλάτρετε. Τι έφρονέει!... ΗΩΣ ΜΠΟΥΚΡΕ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ
ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ

Έξ' αφορμής του θανάτου του Κλεμανώ, ο οποίος ήταν πια άπεροχρησκοντούης, έν άγγλιχο περιοδικό άναφέρει και μερικώς άλλους ενδόξους γέροντας, οι όποιοι διετήρησαν κι αυτοί σαν τον Κλεμανώ έντελές άμεινες τις διασημότητες του δυνάμειος.

Έτσι, μεταξύ των Γάλλων, άναφέρετο το Βολταίρω και Βισκουά Ουζώ και μεταξύ των Γερμανών τον Γκαίτε.

Από τους Ιταλούς πάλι, άναφέρετο τον μεγάλο καλλιτέγη της Αναγεννήσεως Μιχαήλ Άγγελο, ο οποίος έργαζόταν άδακόπως μέχρι της ήλικίας των ογδόντων έτών, το ζωγράφο Τσιάνι, ο οποίος σε ήλικία 89 έτών, ανέλαβε την έπέλευσι μιας μεγάλης έστοσος και τον πορτραίτο δόχη της Ένειας Έρζουο Ανδολο, ο οποίος ήταν 93 έτών, όταν έτέθη επί κεφαλής του στρατού του για να έσοτατέψη έναντίον της Κωνσταντινουπόλεως.

Από τους Αμερικανούς άναφέρετο τον πορτραίτο Βενιαμίν Φραγκλίνο, ο οποίος σε ήλικία 86 έτών ήταν πρόεδρος της πολιτείας της Βερμανίας και από τους Άγγλους τον μεγάλο μαθηηαπό Νεύτων, τον ποιητή Τένyson και τους πολιτικούς Πάλμστον και Γλάδστον.

Ο Πάλμστον μάλιστα, όταν τον τραφήσαν κάποιος με ποιόν τρόπο είχε κατορθώσει να παρατείνω τόσο πολύ τη ζωή του, απάντησε:

— Κάθε βράδι, όταν πέτω να κοιμηθώ, όπως βιάζο από το σώμα μου τα ρούχα μου, βάζω και από το μηλό μου όλες τις έννοιες και τις φροντίδες της ήμέρας. Τον άνθρωπο δεν τον σκοτώνει ποτέ ή έργασία, άλλα ή φροντίδες...

ΓΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΕΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

Κάποιος ξένο περιοδικό άναφέρει ότι μια από τις φωσιότερες γυναίκες της Λονδίνου άριστοκαμίας μεταχειρίζετο το έξης άπλούστατο μέσον προς καταπολέμησι των ρυτιδών. Κάθε βράδι, πριν κοιμηθή, βρέχει μέσα σε έξστο νερό ένα μαντήλι, το στραγγίζει καλά και το βάζει άπάνω στο πρόσωπό της, επί μισή ώρα. Η Αρθίδες μας μοπορν να δομαδίσουν. Δεν έχουν άλλοστε να γάσουν τίποτα.

